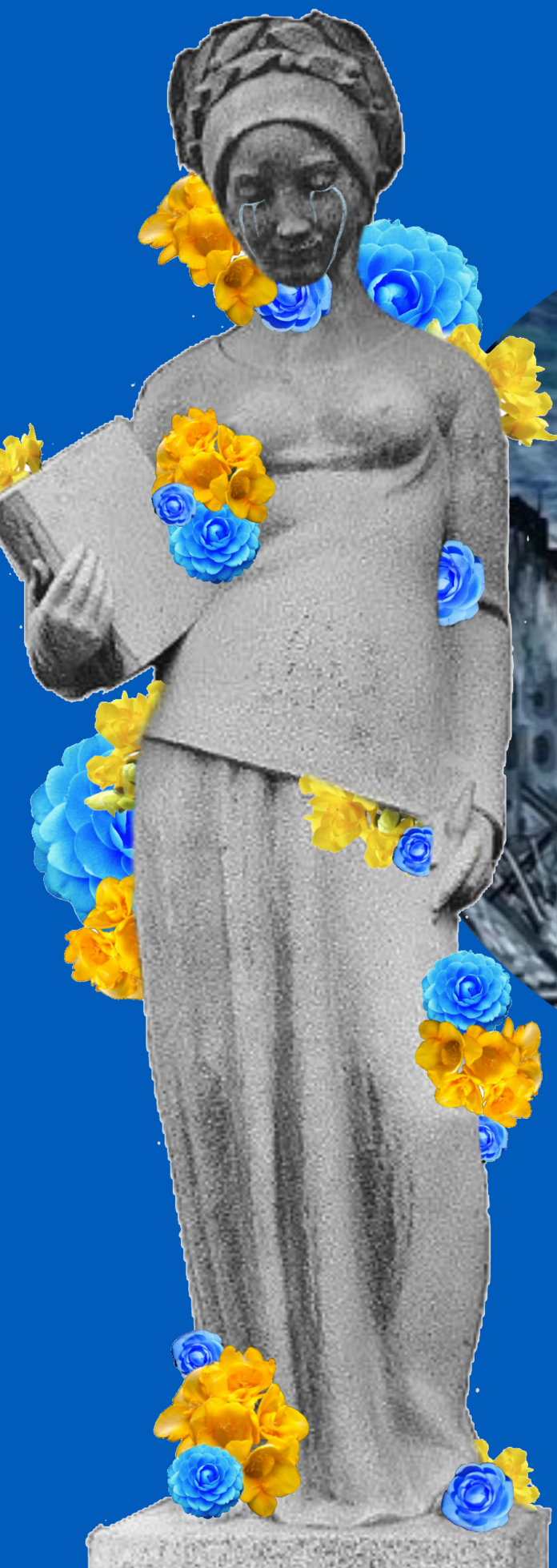

KOLÁŽ

2.
Číslo

Úvodník

Tak jsme tady zas... Právě držíte v ruce, popřípadě čtete na počítači nebo mobilu druhé číslo našeho časopisu. Opět přinášíme řadu ohlédnutí za děním na naší škole, někdy více formální, někdy hodně osobní, studentskou tvorbu slovem i obrazem, kulturní tipy a postřehy, obsáhlejší rozhovor, své slovo připojil také studentský senát.

Možná vás překvapuje, že jsme změnili design, ale je to čistě jen pro toto číslo. Když se každý z nás probudil 24. února 2022 a ještě se zalepenýma očima vzal do ruky mobil, aby rutinně zkontroloval novinky dalšího pracovního dne, tak následovalo zděšení a neschopnost uvěřit tomu, co všude píší: Ruská vojska vstoupila na Ukrajinu! Cože??? To přece nemůže být pravda,

v Evropě 21.století? Bohužel, je tomu tak a už více než měsíc. Proto jsme se rozhodli toto číslo alespoň symbolicky zahalit do barev Ukrajiny a pevně doufáme, že u tvorby příštího podzimního čísla už nebude žádný důvod opouštět tradiční slovaňáckou oranžovou barvu. Zároveň děkujeme všem, kteří se rozhodli jakýmkoli způsobem zbídačené Ukrajině pomoci, ať už finančně nebo materiálně.

I když současná doba není a asi ještě dlouho nebude vůbec jednoduchá, přejeme všem, aby si také dokázali užít přicházejícího jara, sluníčka, vůně a barev probouzející se přírody, aby zvládli všechny testy, zkoušení, 4. ročníky úspěšně maturitu a přijímačky na VŠ a těšte se na léto na PRÁZDNINY, budou tady co by dup 😊

Mozaika slovaňáckého dění

Valentýn

Love is in the air, Love is the air...

Den, kdy doslova můžeme cítit lásku ve vzduchu. Zamilované páry chodí ruku v ruce po ulicích, dokazují tomu druhému svou lásku, ať už třeba dárky ve stylu růže, čokoládky nebo psaníčka, nebo někomu jen stačí slyšet, jak jim jejich drahá polovička šeptá sladká slůvka, nebo že jsou spolu a našli si na sebe čas.

Valentýn. Den, kdy se my singles při pohledu na všechny ty páry cítíme ještě více osamoceně. Zmrzlina a film to možná znovu vynahradí, ale už to není taková záruka.

Pravdou je, že láska k druhému by se neměla dávat na odív pouze jeden den v roce. Naopak. Každý den bychom si měli připomínat, že nám na sobě záleží. Páry, které se nebojí ukázat své city na veřejnosti, přece nepotkáváme pouze na Valentýna. Právě v tuto chvíli mohl někdo někoho poprosit o ruku. Právě v tuto chvíli mohl někdo spojit svůj život se svou spřízněnou duší slibem manželským. Právě v tuto chvíli mohl někdo dostat od své milované osoby dárek či povzbuzení. A možná se i právě teď někdo z nás, kdo nikoho nemáme, mohl dát dohromady s novou láskou svého života.

Avšak my ostatní bychom si neměli zoufat. Brečíme snad každý večer do polštáře v touze být v něčím objetí? No, někdo možná ano. Neměli bychom ale být vděční? Život je krátký a pokud si nejsme jisti, že bychom s někým měli společnou budoucnost, plýtváme jen zbytečně časem. Nemusíme řešit hádky, nemusíme řešit dárky, nemusíme řešit, jakou květinou bychom se nejvíce zavděčili. Na každého z nás někde čeká ten pravý člověk. Musíme mu jenom dát čas, aby se ukázal.

At' už singles, čerstvě rozjetí nebo zamilovaní po uši, prostě všichni si mohli u nás ve

škole, díky skvělé organizaci studentského senátu, užít valentýnský den. Studenti, učitelé, zaměstnanci měli šanci dostat od svého obdivovatele nebo tajného ctitele růži, donut nebo jen srdíčkové přání se vzkazem, který zahřeje u srdce. Nejde přece jen o lásku, ale také o náklonnost a radost z toho, že některé lidi máme ve svém životě a že si jich vážíte. Tak zase za rok 😊

Anežka Němcová, 1.X

Active Citizens

Každý může změnit kousek světa!

Přidej se k Active Citizens a pozněj, že starat se o své okolí má smysl.

Co to je?

Jsmo studentky a studenti Slovaňáku, kteří se každý týden scházejí a učí se občanské angažovanosti. Vymýšlíme spolu projekt, který bude sloužit ku prospěchu životnímu prostředí.

Kdy a kde?

Každé úterý v 7:10 v ateliéru.

Proč?

Protože se naučíš něco nového, pomůžeš tvořit komunitu mladých lidí, kterým není jedno, co se kolem děje. Navíc budeš součástí skvělého projektu a užiješ si spoustu zábavných a příjemných chvil.

Kdo?

Ty přeci! Každý, kdokoliv. Klidně se přijď jen podívat. Na koho se můžeš obrátit, když chceš vědět víc? Třeba na Moniku Bůrilovou z V.A, Elišku Pavlíkovou z VI.A, Adélu Pernovou z I.X.

Slovaňák na lyžích aneb „Pokud budete padat, tak řekněte, že jste z Jarošky“

Lyžařský kurz je poměrně jasně stanovený termín, jenž pro většinu z nás představuje většinou pracovní týden, jehož hlavní náplní jest zimní sportovní aktivita na sjezdových kopcích – pro většinu běžné populace bude ale bližší pojem sjezdové lyžování nebo snowboarding. Možná by se vám po mé úvodní větě mohlo zdát, že bude právě lyžařský kurz hlavní náplní tohoto článku, ale nenechte se mýlit. Nikdo z nás totiž nepodstoupil lyžařský kurz, kdepak. Jednalo se totiž, a na to musím apelovat, o takzvaný zimní sportovní kurz. Chápu, co to ale je? Kromě toho, že se nám výchozí termín touto úpravou rozrostl o jedno slovo, spočívá zimní sportovní kurz také v mnohonásobně širším spektru zimních sportovních aktivit. Co pro vás taková informace, jakožto potenciálního účastníka, znamená? Krev, pot a slzy.

Především je ovšem zimní sportovní kurz prostě úžasný výlet. Když jsme si ujasnili základní pojmy, tak už je podstatná výhradně jedna specifická otázka. Otázka, bez níž nám jeho pravý význam zůstane skryt. Takže co je to vlastně ten výlet? Inu odpověď je jednoduchá. To je přeci, když jdeš někam, kde nejsi doma.

Když to nejde, pomůže fyzika

Zřejmě by bylo logické, kdyby náš příběh začínal až na místě, kde jsme měli trávit několik následujících dnů. Přesněji řečeno v pohádkově zasněžené krajině CHKO Jeseníky, kde jsou východy slunce pompéznější než-li na hoře Fudži, stromy obalené sněhem jako v Mrazíkovi a teploty stvořené pro dvojí vrstvu termoprádla. A zřejmě by tam ten příběh i začínal, kdyby se náš autobus nedostal do sporu mezi strmým kopcem a náledím. Inu sliding friction, nebo ryze česky vyjádřeno, kluzné tření, odvedlo svou práci, a tak celá sportovní výprava zůstala trčet uprostřed několikakilometrového kopce na Ovčárnu. Prvních pár chvil bylo spíše úsměvných.

Vtípek sem, vtípek tam, do toho hlasité pění povzbuzujících písní v čele s Když nemůžeš, tak přidej víc. Zkrátka nikdo si se vzniklými komplikacemi hlavu zrovna nelámal. Po deseti minutách, co náš autobus stále setrval ve stejné beznadějně pozici, ba možná sjel dokonce ještě o pár metrů zpět, už se začaly v našich myslích vynořovat první katastrofické scénáře. Na výjezd jsme totiž měli pouhých třicet minut, dokud se neotočí směr a nezačnou přijíždět vozidla seshora. Nejextrémnější představy o vývoji situace tak zahrnovaly drastické srážky, několikahodinové ucpání jediné cesty nahoru i dolů a v neposlední řadě i vandrácké přenocování v lesích. Bylo nutné jednat a zoufalé situace si žádají zoufalá řešení. A tak byla do služby povolána fyzika. Veškeré osazenstvo autobusu bylo nuceno zvednout svá pohodlně usazená pozadí a co nejpohotověji se přemístit do zadní části autobusu.

Řidič samaritán

Po několika minutách marných pokusů o vypořádání se s takto překerní situací byly nakonec děti vyhnány na mráz. V drásavé zimě, řezavých poryvech větru a mnohdy v oblečení odpovídajícím spíše brněnským klimatickým podmínkám se musela ta nebohá dítkta táhnout strmým kopcem až na samý vrchol, aby je tam posléze čekal další výstup, tentokrát však navíc obtěžkané vlastními zavazadly. Tedy, takhle by to asi dopadlo, kdyby se nad námi neslitoval jeden samaritánský řidič autobusu, co nám po pár ujitých metrech přibrzdil a vyvezl nás z toho kluzkého pekla. Ovšem to o těch zavazadlech a dalším stoupání je krutá pravda, opravdu se ta, teď už méně umučeně působící dítkta, plahočila vysokými vrstvami sněhu s rameny klesajícími dolů pod tíhou lyžařského vybavení, co mnohdy ani nebylo jejich.

Avšak již dost toho cestování, nejvyšší čas se usadit.

Pod pojmem ubytování pro méně náročnou klientelu si pravidelní účastníci školních zájezdů dokáží vytvořit velmi živý obrázek takřka okamžitě. Krásné je, že může být takové předvídání skutečnosti aplikováno napříč generacemi, protože typicky se u podobných ubytovacích zařízeních jakákoliv inovace interiéru i exteriéru zasekla v sedmdesátých letech minulého století.

Genderové rozdíly

Avšak jak se také již dlouhá léta praví, darovanému koni na zuby nehleď. Navíc si lze vámi obdržené skromné ubytování i všelijak zvelebit. Mnozí objevili ono kouzlo ustlaných postelí, pečlivě poskládaného lyžařského oblečení či dokonce do bot zastrčených tkaniček. Všechno mělo své místo a perfektně do sebe zapadalo. Ovšem mnohdy se jen přes chodbu vedle už odehrávaly úplně jiné děje. Obyvatelé pokoje si ani nebyli jisti, jakou barvu že má jejich podlaha. Byl to pokoj, kde každý kus nábytku oplýval minimálně jedním kusem oblečení, kde na stole ležela sklenice se zbytky plesnivějící přesnídávky a kde hledání jakékoliv věci vyžadovalo ohlášení nejméně dvaceti minut dopředu, aby byl jeho nález realizovatelný do stanoveného času srazu. I takto samozřejmě mohl vypadat jeden z pokojů

na zimním sportovním kurzu. Přístup dívek a chlapců k čistotě pokoje se zkrátka mnohdy lišil a ne každý ji pokládal za důležitou.

Drama u hrnců

A když už jsme u těch kulinářských skvostů, nemohu si dovolit vynechat ani kapitolu stravování. Totiž za ta léta strávená v systému školství jsme se již dopředu naučili nemít vysoká, ba mnohdy dokonce žádná očekávání, co se úrovně chutnosti týče. Mnohdy totiž takové jídlo dosáhne pouze úrovně požitelnosti, hovorově řečeno „dá se“. Nechci tvrdit, že by se s podobnými slovy nedalo ztotožnit i v případě našeho výletu. Některé výtvary, nejčastěji obsahující maso v té nejzáhadnější formě, zrovna po chuti nebyly, ale k upřímnému údivu každého kdysi školou způsobilého člověka musím vynést následující verdikt. Nebylo to vůbec marné. Švédské stoly se snídání se prohýbaly, oběd i večere nás dokázaly příjemně zasytit, dokonce i speciálním stravovacím požadavkům se vyhovělo. Ehm, tedy... Když vezmeme v potaz, že preferujete vegetariánskou stravu nebo máte z jakýchkoliv důvodů například bezlepkovou dietu, bylo na celém procesu stravování něco, co vám zkrátka nechávalo hořkou pachut' na jazyku. Inu jak by taky ne, když vás u výdejního okénka nepřivítají nijak jinak, než slovy: „Už zase ty?“ Do toho pravidelné

probodávání pohledem, někdy lehké slovní postrkování, zkrátka nikde se drama tak snadno nestvoří jako u rozpálených hrnců a nadskakujících poklic.

Hlavně bez cenzury

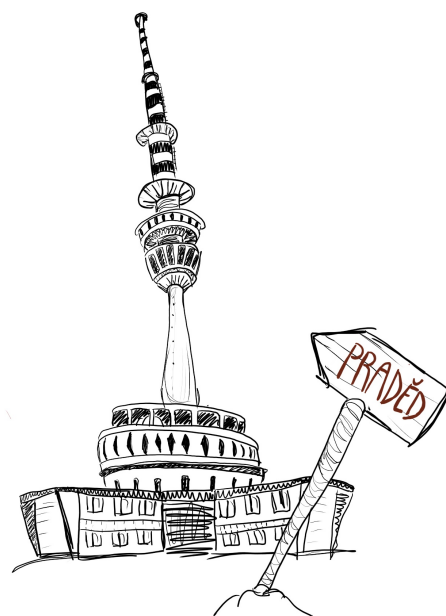
Poctivá porce dramatu samozřejmě nesměla chybět ani na samotných kopcích. Takové drama začalo hned první den mezi pomou a nasedajícími, kdy každý druhý potřeboval minimálně jeden pokus navíc, aby se celá skupina dopravila nahoru na kopec. Zároveň jsme se po prvních pár jízdách dokázali úspěšně ujistit o všech chybách, které při sjezdu děláme, a o zábavu na zbytek odpoledne a následující den bylo hravě postaráno. Tak se mimo jiné stalo, že bylo některým doporučeno odhodit židli nebo chytnout táč. Zda-li této čistě sportovní terminologii nerozumíte, nezoufejte. Mnohdy si tím nebyli jisti ani jedinci, k nimž bylo takto promlouváno. A konečně to celé zakončil neméně dramatický zážitek, kdy se jednomu expertovi povedlo v rámci přesunu na sjezdovku vysypat svůj mobilní telefon na zledovatělý asfaltové silnici. Kupodivu však přežil bez jediného škrábnutí, dokonce do něj onen expert právě tluče tento článek.

Neméně extrémní zážitky nás čekaly ve středečním skialpinismu. Když nám bylo hned v neděli večer řečeno, že nás bude na téhle dobrodružné cestě doprovázet i Ondřej Moravec, byly otázky převážně dvě: „Kolik mu za tohle museli zaplatit?“ anebo „Kdo to je?“. Ať už jste si ale na začátku pokládali kteroukoliv z těchto dvou otázek, stejně jste o dva dny později běhali se svým mobilním telefonem jako blázni a snažili se nafotit co nejvíce společných fotek. Ani se mě nepokoušejte přesvědčit o opaku, bude vám to asi stejně platné jako zkoušet boty s číslováním 41, když máte ve skutečnosti 43. Takovým Ondřák vzkazuje: „Ty máš loď, ty vole.“ Omlouvám se za ten neslušný výraz, avšak překrucovat umělcova slova je takřka zločin. Proto jsem Vám je musela nabídnout ve zcela nez recenzurované podobě. Snad mi je laskavý čtenář promine.

Co se samotného skialpinismu týče, zřejmě se jedná o typický příklad aktivity, kterou si buď hned napoprvé zamilujete, nebo ji pošlete do věčných lovišť. Za zkoušku ale jeden nic nedá a i ze špatné zkušenosti se dá do budoucna čerpat. A jedno z těch budoucen přišlo již onoho odpoledne.

Trochu zabít autorka

Přišel čas na nějaké to běžkování aneb „Stojím na tom poprvé v životě a absolutně nepobírám, co po mně chcete“. Některým div neruply nervy, někteří nervózně přešlapovali nad absurdní mírou obtížnosti, kterou intenzivní odpolední výcvik představoval. Byl ale velice důležitý pro naše ambice do budoucna. Poslední celý den kurzu se totiž mohl nést v duchu

poklidném nebo silně aktivním. A právě onen silně aktivní duch obnášel zhruba pětadvacetikilometrovou cestu na Červenohorské sedlo a zpět. Cenné rady a dopředu kladené apely na náročnost takové výpravy pro vás zřejmě pozbývají na významu, a tak se s ambicemi poněkud zatemněným racionálním uvažováním rozhodnete přidat k vybrané skupině takzvaných „chrtů“.

Důležitou otázkou však je: „Jak moc dobrý nápad je zdolat tuhle vzdálenost na běžkách, jestliže jste na nich stáli ono odpoledne poprvé?” Předtím, než začnete porovnávat míru zkušeností s potenciálním fyzickým výkonem, osobním odhodláním a mírou zbylé energie či tvořit speciální psychoanalytické modely pro lepší pochopení takového člověka a zodpovězení

Ale vy to nevzdáte, víte, že na to máte. Spočínáte nahoře, prudkým pohybem skopnete běžky z nohou, pak se naštveté, protože vám k nim sníh přimrzl, ale vzápětí jej seškrábete a pro klid v duši hodíte očko na Mapy.cz. V nově nabyté euforii zjišťujete, že se nacházíte pouze půl kilometru od Švýcarska, místa, kde se mají opět všichni sejít. Vymáčknete ze sebe poslední

otázky, zda-li je to dobrý nápad, nechte mne vás té práce ušetřit a předat vám onu informaci přímo z první ruky. Není, opravdu to není dobrý nápad. Přeháním? Trochu snad, ale zabilo mě to málem? Trochu snad. Pro doplnění kontextu si pojďme podrobněji vylíčit zpáteční cestu.

Jako zbídačený a ztracený dobrodruh se s křečí v rameni škrábete do kopce a jeho vrchol v nedohlednu. Rozhlédnete se kolem sebe, ale jste tu pouze Vy. Všichni jsou buď daleko před vámi, nebo daleko za vámi. Na chvíli znejistíte. Do háje, že Vy jdete špatně? S každým krokem, co uděláte, se vám na lyži nabalí nová vrstva sněhu, a tak se za chvíli posouváte jen po pár centimetrech. Euforie z vašich dosavadních úspěchů je tatam a za chvíli už kvůli křečí v rameni nedokážete ani správně držet hůlku. A tak se jako ještě více zbídačený dobrodruh sápete vzhůru v posledních pár metrech kopce s jednou rukou v pozoru a druhou bezvládně vláčíte za sebou.

kapky energie jako ze zdánlivě naprosto vyždímaného citronu, kvůli jehož pár kyselým kapkám do čaje s ním krouťte jako smyslů zbavení. A tak k vlastnímu překvapení, i s poryvy větru a se šlehajícím sněhem do tváře, zanedlouho stojíte na tom místě zaslíbeném. Vejdete dovnitř, mrknete na jídelní lístek, abyste zjistili, co všechno nebudete moci jíst, nakonec si sednete do rohu a navzdory nápisu „Zakaz spożywania własnego jedzenia i napojów” vytasíte svoje zásoby a tajně je v rohu místnosti zkonzumujete.

Setkání se zapšklou bábou

Avšak než si vůbec stačíte zvyknout na onen náhlý komfort, už zase vás ženou do mrazu. Říkáte si: „Nu což, alespoň si budu moci dříve lehnout do té zajisté tak pečlivě ustlané postele v tom tolik překrásně uklizeném pokoji.”

Uznávám, bylo to naivní. „Mazej na Praděd, ty hrdino,” zaveleli a poslali vás dál.

Ovšem v těch silných poryvech větru, jež však nebyly nic v porovnání s tím, co mělo přijít vzápětí, se mnohá slova zřejmě ztratila v překladu, a tak se stalo, že někteří zamířili na Ještěd. Vyškrábat se na Praděd, co máte přímo pod nosem, totiž není dostatečná výzva. Možná to tak působí, je tomu ale tak? Není, opět ne. S pětadvaceti kilometry v nohách, tělem prolezlým mrazem a nízkou hladinou cukru začnete výstup. Zvládáte stále obstojně běžkovat, jste na sebe pyšní. Přidáváte na tempu, chcete tam být co nejdříve, když vtom vás vítr o síle kácet lesy skoro odvane jako poletuchu.

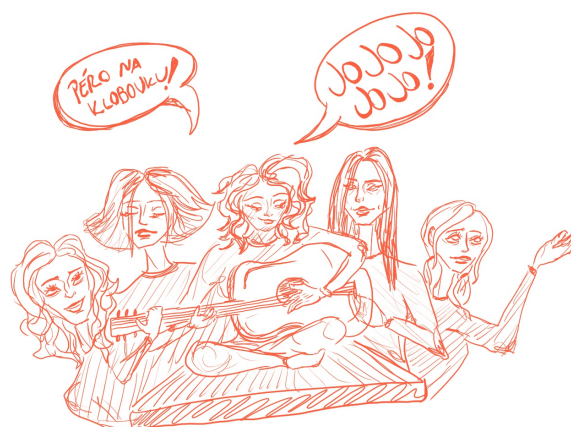
Ve snaze nenechat se odnést přes okraj hrdinsky zabodnete hůlky do sněhu a snažíte se vydržet. Po chvilce odhodlávání se uděláte další dva kroky, načež musíte opět bojovat s obrovskou silou větru. Ostré ledové krystalky se vám navzdory komicky působícím slunečním brýlím usazených na nose zařezávají do očí a jediné, o čem jste přesvědčeni, je skutečnost, že výstup na Mount Everest ve vašem případě nepřipadá v úvahu. Mezitím si mnozí vaši drazí již několik minut hoví v teple restaurace na kýženém vrcholu a spokojeně usrkávají horkou čokoládu se šlehačkou. Radostně vás zdraví a gratulují k dobré práci. Jejich vřelé přivítání vám však způsobí tak velký teplotní šok, že nemůžete působit jinak než jako naprosto zapšklá bába.

Sladké mámení

Konec pasáže s příliš osobními dojmy, zpět k všeobecnějším událostem.

Nedílnou součástí našeho kurzu pak byl galavečer. Co na něm bylo gala? Naše vzezření sotva. Tmavé kruhy pod očima a naprosto vyřízený výraz v očích doprovázený neustálým zíváním a jinými projevy únavy dodaly představení i jeho přípravám ten správný šmrnc. Byla to ale jedinečná příležitost předvést své umění v plné kráse. Konkrétně speciální píseň, jež by se dala nazvat kompilací mezi klasickou lidovou tvorbou a vlastní nevyčerpatelnou kreativitou. Návod na stvoření takového díla je velmi jednoduchý. Vezměte píseň, kterou zná

každý napříč generacemi, v našem případě skvěle posloužila vypalovačka Skákal pes. Chopte se kytary, avšak nejlépe minimálně ve třech. Hrejte pod ruku přicházející akordy, občas do kytary dynamicky zabubnujte a sem tam ledabyle přejed'te po strunách, abyste narušili tu monotónní pravidelnost rytmu. V neposlední řadě píseň rozšířte o vámi vytvořený refrén. „Jo,

jo, jo, jo, jo, jó, péro na klobouku” poslouží skvěle. Posledním krokem k dokonalosti už je jen veřejný výstup. Gratuluji, máte hit.

Avšak oni vyčerpaní kreativci nezůstali jen u takto inovativních nápadů. Za tónů Sladkého mámení božské Helenky Vondráčkové se ta unavená stvoření i ladně svíjela v rytmu tak dobře známých a svůdných slov ze snímku s neméně horskou tematikou jako i náš kurz. Většina výpravy zůstala po takto záživném večerním programu vzhůru až do rána, což pro mnohé nebylo příliš moudré rozhodnutí.

Co neříkat lenochům

Jako zlatý hřeb celého kurzu byl totiž naplánován ranní výstup na Praděd, chtěli jsme totiž ulovit ty nejkrásnější scenérie červenkavého východu slunce. Navzdory nicotným zbytkům energie, které v sobě ještě schováváte, se odhodláte vstát o půl šesté ráno, kdy na sebe navléknete své milované termoprádlo, a v šest již stojíte připraveni před chatou na sněžnicích s jediným cílem – dokázat

ostatním, o jak moc přišli, když takovou nádheru vyměnili za dvě hodiny spánku navíc. Vaše skromná expedice těch nejodhodlanějších opět zdolá cestu na Praděd, a když se ocitne v oné výšce zhruba 1491 metrů nad mořem, co spatříte? No, bohužel východ slunce to nebyl. Zrovna ono ráno totiž oblohu zatemňovala hustá vrstva mračen, a vidět tak nebyl jediný sluneční paprsek, vlastně byl zázrak dohlédnout jen pár metrů před sebe. Něco takového byste však těm lenochům na chatě přece nikdy nepřiznali.

Per aspera ad astra

Inu takhle dopadl pro letošní 1.X a III.A zimní sportovní kurz, co nebyl lyžařským kurzem. Pro některé to byl nejnáročnější týden v životě, pro některé denní chleba. Někteří od začátku odpočítávali hodiny, kdy konečně vyrazí domů, jiní zažili jedny z nejzábavnějších dnů

jejich života. Svět zkrátka musí být v rovnováze. Možná už nikdy nezažijeme něco podobného, možná je to teprve začátek.

Co vlastně víme o tom, kam nás život zavede příště? Vůbec nic. Nanejvýše se můžeme domnívat, že tušíme. A tak se může stát, že se příště půlka třídy nedobrovolně vykoupe v řece nebo bude muset zvládnout výpravu s měkkým kolem. Cesty boží jsou nevyzpytatelné a naším jediným úkolem na tomto světě je jejich nástrahám čelit s co největší odvahou a vytrvalostí a chtít je překonávat.

Možná proto je zimní sportovní kurz právě zimním sportovním kurzem a nikoliv kurzem lyžařským. Je nevyzpytatelný, možná až frustrující, ale přesto s velice ušlechtilou záminkou. Naučit vás překonávat překážky, jež se ještě donedávna zdály nepřekonatelné.

Lili Zadrápová, 1.X

Skialpinismus

Žáci ze tříd 1.X a III.A měli to štěstí si na zimním kurzu vyzkoušet skialpinismus. Zimní kurz se konal v Jeseníkách a právě čtvrtý den kurzu byl tomuto sportu plně zasvěcen. O skialpinismu jsem nevěděla téměř nic, a tak bylo velkým překvapením, že budeme mít možnost si ho vyzkoušet. Bylo nám řečeno, že den předtím absolvujeme přednášku od horského vůdce Branislava Adamce a skvělého českého olympionika Ondřeje Moravce o základech a že následně v osudný den nás naučí, jak s výstrojí zacházet a půjdou s námi na krátkou výpravu.

Plán byl jít na nedaleký vrch, sjet dolů ze svahu a vrátit se zpět na chatu. Branislav Adamec a Ondřej Moravec nám ukázali, jak se se vším zachází, my jsme si chvíli před chatou zkoušeli základní pohyby a pak už jen vzhůru na cestu. Každá třída vyrazila v jinou dobu, pro 1.X to bylo sice dopoledne, ale doprovázel nás velmi silný vítr a pro III.A si

připravilo již odpoledne lehce příznivějším počasím.

Cesta nahoru zabrala dost času, ale stálo to za to. Když jsme stáli na vrcholu s již nastaveným vybavením na lyžování, museli jsme si udělat společnou fotku, aby nám přece jen věřili, že jsme to, sice úplní zelenáči na poli skialpu, dokázali. Konečně jsme také mohli popadnout dech a rozhlédnout se kolem sebe. Byli jsme rádi, že ta nejnáročnější část je úspěšně za námi.

Postupně začali první odvážlivci sjíždět svah a po chvíli váhání se rozhodl i zbytek

Nemohu mluvit za obě třídy, ale myslím si, že jsme si to všichni užili a byli jsme vděční za nabytí nových zkušeností. Pro mě to nejlepší na skialpinismu bylo, že se u něj dá spojit lyžování se zdoláváním různých kopců. Byl to skvělý pocit

mít tu možnost setkat se se slavným biatlonistou Ondrou Moravcem a sjet si dolů kopec, který jsme právě zdolali vlastními silami.

Eliška Wenzelová, 1.X

A co to vůbec ten skialpinismus je?

Skialpinismus je pohyb na lyžích ve volném horském terénu. Jde o spojení lyžování a stoupání do kopce. Pro stoupání do kopce se naspod lyží musí nalepit takzvané tulení pásy, vyrobené ze srsti angorské kozy. Chůzi na skialpech bych přirovnala k běžkování, protože se při ní zvedá pata, ale když dojde k lyžování, pata se dá upevnit a boty fungují jako lyžařské boty neboli lyžáky. Je také potřeba před sjezdem ze svahu strhnout z lyží tulení pásy.

A co všechno dalšího se událo na naší škole?

- 1) Proběhlo školní kolo Středoškolské odborné činnosti, do kterého se v letošním roce přihlásilo rekordních 11 prací. Gratulujeme účastníkům k tomu, že vytrvali a dokončili úspěšně své práce, a také divákům, kteří je přišli podpořit a vytvořili velice příjemnou atmosféru.

- 2) Dne 18. 2. 2022 se studenti Martin Studený a Ondřej Knopp ze třídy III.A zúčastnili soutěže Děkana fakulty dopravní ČVUT v Praze. Soutěž byla zaměřená na práce zaměřující se na dopravní tematiku. Práce našich studentů se týkala tématu Slovenská strela, což byl prestižní vysokorychlostní spoj za dob první republiky.

Soutěž spočívala v tom, že studenti sepsali práci o rozsahu 20 stran formátu A4 měsíc předem a poté vyčkávali, zda obdrží pozvánku na studentskou konferenci na Fakultě dopravní ČVUT v Praze, čili na možný postup do dalšího kola. To se uskutečnilo již zmíněného 18.02. 2022 od 10:00 do 13:00. Tam měli studenti v až čtyřčlenných týmech možnost prezentovat svoji práci a přiblížit ji odborné porotě, jež se skládala z doktorů, inženýrů, docentů a i samotného děkana, kterým je v současnosti prof. Ing. Ondřej Příbyl Ph. D.

Po prezentacích následovalo vyhlášení, první 3 umístění, mezi které jsme se, k velkému zklamání všech zúčastněných, bohužel nedostali. Všechny práce, včetně té naší, však byly hodnoceny velmi pozitivně. Dále byly všem zúčastněným předány věcné ceny a diplomy. Ze soutěže jsme si však odvezli dobré pocity a odhodlání přihlásit se do dalšího ročníku a zkusit se probojovat mezi nejlepší tři příští rok.

- 3) Když se řekne francouzská kuchyně, všichni si asi hned vybaví šneky, sýry a víno. Pravý znalec této gastronomie vám ale potvrdí, že to rozhodně není všechno, co stojí za zmínku a co byste měli určitě ochutnat při cestě do země galského kohouta. V rámci projektového dne francouzštiny k nám zavítaly Marie Verdier, autorka kuchařky *Ilustrovaný průvodce francouzskou kuchyní*, a Eva Audry, ilustrátorka a překladatelka, aby našim studentům daly nahlédnout pod pokličku francouzské kuchyně a francouzského stravování. Nebyla to lekce jen teoretická, ale v druhé části programu studenti měli možnost pod vedením Marie vykouzlit sladké potěšení skrývající se pod názvem Šarlota. Procvičili si francouzštinu, poznali temperamentní Marie a vyrobili si velice chutnou sladkou svačinku.

Okénko senátu

Druhé pololetí jsme na Slovaňáku odstartovali Valentýnskou akcí, která mezi studenty a učiteli sklídila veliký úspěch. Společně jsme měli možnost vyznat lásku našim tajným láskám, kamarádům nebo třeba sobě samým. Po škole jsme celkem roznesli přes 100 valentýnek a 120 růží a donutů. Všem, kteří si služby Senátní valentýnské roznáškové služby objednali, mockrát děkujeme. No a už se těšíme na další ročník Slovaňáckého Valentýna!

Únor s sebou však přinesl také méně příjemnou událost, kterou byl začátek válečného konfliktu na Ukrajině. Ihned jsme se proto rozhodli uspořádat společnou sbírku pro oběti tohoto válečného konfliktu, ve které se vybralo celkem přes 45 tisíc korun. Všem, kteří přispěli jakoukoliv částkou, děkujeme za solidaritu a podporu. K této události jsme se rozhodli také spustit druhý ročník GSN Challenge #SOSUkraina, v rámci níž jsme všichni svými kilometry mohli přispět na pomoc. Všem, kteří se i přes chladnější počasí oblékli do sportovního oblečení, děkujeme k celkem 2 500 kilometrům, které společně se Spolkem přátel Slovaňáku proměníme na finanční částku na pomoc pro Ukrajinu.

V nedávném týdnu jsme také měli jedinečnou možnost vytáhnout své nejlepší kousky našeho šatníku a vyrazit do chodeb Slovaňáku ve společenském. Správně, po delší době jsme se rozhodli uspořádat Suit Up! Opět moc děkujeme všem, kteří se této akce zúčastnili anebo ji pojali po svém; že ano, VI.A. Věděli jste ale, že takhle akce je na Slovaňáku minimálně od roku 2012?

No a na co se můžete těšit koncem školního roku?

Začátkem dubna, přesně na Apríla, jsme se po vzoru amerických kolegů rozhodli pro uspořádání akce, která sklídila na sociálních sítích velký úspěch, a to Anything But Backpack Day. Akce sklídila neuvěřitelný úspěch, a my tak mohli na chodbách školy vidět například sekačku, člun, nákupní košík, kočárek nebo třeba bazének.

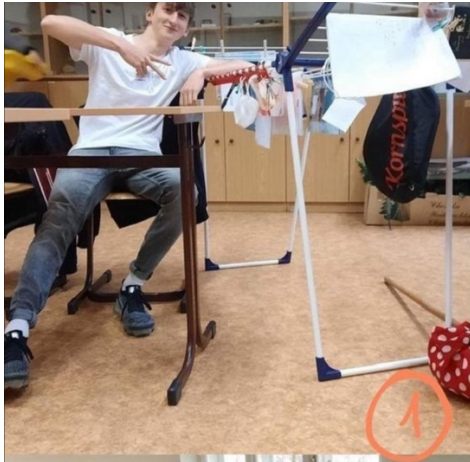
Koncem dubna po menší prázdninové pauze nás pak čeká projektový den, který se kvůli pandemii už dva roky nemohl konat, a letošní maturanti tak jsou poslední, kteří jej kdy zažili, Slova. Jelikož tohle čtete už někdy v průběhu dubna, téma projektu je již známé. Na projektu pracuje celý senát už někdy od října a teď, když to píšu, vrcholí přípravy a čekáme,

co se vše stane...Zatím to jde vše nějak hladce, to není ale zvykem, aby se nic nepokazilo...Přesný název projektu je Slova Zločinu. Každý student si vybere 2 přednášky, které ten den navštíví. Můžete se těšit také na známé tváře z televizních obrazovek, jako je Josef Klíma. Skupina lidí také navštíví střelnici, kde je mimo střelby čeká i praktický a teoretický výcvik. Přihlásit se můžete také na krátký kurz sebeobranu. Je toho spousta! Z důvodů momentální světové situace jsme pozvali i vojenského a bezpečnostního analytika, publicistu Lukáše Visingra. Těšíme se na Vás 26.4.!

S postupným příchodem léta také zvažujeme organizování letního kina na školním dvoře. Zda-li byste o takovou nebo podobnou akci měli zájem, nám můžete dát vědět na našem Instagramu nebo Facebooku. Zároveň si nemůžeme odpustit připomenout, abyste sledovali náš Instagram, na kterém můžete nejen sledovat všechny zajímavé rozhovory s učiteli Slovaňáku, ale můžete nám pomoci s výběrem blížících se projektů prostřednictvím anket a mnoho dalšího.

váš senát

Proč bychom měli chodit na operu nebo balet?

V první řadě bych ráda řekla, že opera nebo balet není úplně pro každého, ne každého chytí za srdce. Ale proč to alespoň někdy nezkusit?

Kouzlo opery spočívá v kombinaci hudby a zpěvu. Sólisté předvádí neuvěřitelné výkony a zpěv kolikrát dokáže vyjádřit pocity a emoce mnohem lépe než pouhá slova. Podobně je to i s baletem. Tanec a hudba k nám mnohdy dokáží promluvit lépe než tisíc slov.

Pokud nevíte, se kterým představením začít, můžu Vám dát pár tipů:

Čert a Káča – Antonín Dvořák

Příběh Čerta a Káči jistě každý zná. Proto si myslím, že jde o ideální představení, pokud s operou začínáte. Národní divadlo Brno příběh zpracovalo skvěle a ideální je proto jak pro děti, tak i dospělé.

Alcina – Georg Friedrich Händel

Příběh o pravé lásce, kde nic není tak, jak se zdá. Tato opera i přesto, že je dost dlouhá, určitě stojí za vidění a slyšení. Pokud nejste fanoušky dlouhých a složitých příběhů, nebude to ale nic pro Vás.

Beethoven (balet)

Jedinečné představení, které vzniklo spoluprací baletního a operního souboru NdB.

Jak už název napovídá, představení vypráví o životě Ludwiga van Beethovena. Poměrně krátké a rychle ubíhající představení mě velmi zaujalo a

můžu ho všem vřele doporučit.

Z dalších představení určitě stojí za zmínku opera Peter Grimes. Tragický příběh a úžasné zpracování NdB sklidilo skvělé ohlasy. Dle mého názoru naprosto oprávněně. Toto představení se mi líbilo ze všech nejvíce a všem ho doporučuji.

Nakonec bych na Vás měla jednu otázku. Proč si myslíte, že opera není mezi mladšími generacemi tak oblíbená, nebo proč všichni předpokládají, že je nudná? Já svůj názor změnila. A co vy, nezkusíte to také?

Emma Novotná, 1.X

Židle k obědu

Někdy a někde, ve městě daleko od nás, se odehrál podivuhodný příběh. Nějakou dobu se místní obyvatelé nebáli pouze o svůj život, ale i o své židle.

Tohle místo ale nebylo vzdáleno na kilometry, ani na míle, nýbrž roky, století. Tehdy by lidé o něčem takovém jako elektronika ani nesnili. O čem tedy sní? O přírodě, lesích a rostlinách v nich. V lese se někdy ale nachází i více než jen rostliny. Živočichové, známí či neznámí, mezi nimi někteří, kteří sní i o nečekaných věcech.

Vraťme se ale zpátky k lidem. Dnes se seznámíme s na první pohled nepodstatnou dívkou. Mladá služka, osamělá v dostatečně velkém domě, jehož majitel právě s rodinou odjel na dovolenou. Nechali ji tu, aby se ujistili, že vše bude v pořádku. Nikdo se přece nechce vrátit do špinavého domu.

Učinili dobře. Právě když vytírala v ložnici, zaslechla podivné zvuky z kuchyně. Přispěchala se podívat, co se stalo, a uprostřed pokoje najednou uvidí podivné zvíře okusující nohu dřevěné židle. Světle růžová srst, opravdu nevídané a v lese mezi zelenými stromy docela i nepraktické. Odkud by tohle stvoření mohlo pocházet?

O tom ale naše hlavní postava nepřemýšlela, hned si vzala koště a chtěla tvora z domu vyhnat. Ten se ale schoval do kouta.

Nezdálo se, že by někomu chtěl ublížit, pouze měl hlad.

Služka se rozhodla pro jinou taktiku. Odložila koště a raději se pomalu blížila ke koutu. Chtěla dát zvířeti najevo, že také neplánuje nic zlomyslného. To vydalo kňučivý zvuk ze zvědavosti. „Tak ty jsi nám tu chtěl sníst židli?“

Nezdálo se, že by jeden druhému rozuměl, ale to jim zřejmě nevadilo.

„Máš hlad, že ano? Ale asi bych ti měla vymyslet něco lepšího k obědu...“

Dívka začala prohledávat poličky a skříně, ale vzápětí si uvědomila, že tahle růžová

kulička srsti, která se do domu nenápadně vplížila, je něco, o čem nikdy nic neslyšela. Ani neví, co by vlastně mohla taková věc jíst. Naše neznámá věc ale už dávno upadla do hlubokého spánku, pravděpodobně byla totiž unavená. Nejvyšší čas zjistit, co to je.

Knihovna, klidné místo plné nejrůznějších knih, kam dívka často chodila. Většinou aby vyzvedla knihy pro svého pána, ale i protože knihovnice byla její nejlepší kamarádka. Dokázaly si povídat celé hodiny. Hned jak dorazila, knihovnice jí začala vyprávět o jedné knize popisující život divokých koček a že by si ji měla určitě přečíst.

„Dnes ne. Dnes bych se potřebovala podívat na encyklopedii zvířat. Kde se nachází?“ odpověděla dívka.

„Třetí ulička, úplně vzadu, je jich tam hodně.“

Měla pravdu, z poličky vyčnívala spousta tlustých knih. Ale v žádné z nich nemohla služka najít žádného živočicha podobného tomu, kterého dnes viděla. Dokonce prohledala i encyklopedii o rybách, což se nakonec ukázalo jako pouhá ztráta času. Najednou si všimla knihy úplně jiné než ostatní. Kdepak kniha, obyčejný zápisník bez názvu, bez ani jedné věci, která by naznačovala, co se tu vlastně píše. Žádný úvod, žádné jméno autora, celé se to zdálo, jako by to ani sem nepatřilo. Vypadala tak neprofesionálně. Jako by vše vytvořil někdo, kdo neměl co jiného dělat.

Když ji ale otevřela, našla uvnitř kresby tvorů, kteří také vypadali jinak, než by měli. Brouk s lidským nosem nebo lasice s hlavou ve tvaru čtverce, ke které nebylo nic napsáno, pouze tahle věta: „Neposlouchej ho, vše, co říká, je nesmysl.“

Mezi tím vším se vyskytovala i stránka právě s tvorem, kterého dívka hledala. Obrázek sice neměl žádné barvy kromě barev papíru a tužky, ale vypadal přesně jako stvoření, které se dnes snažilo sníst židli v kuchyni. Jméno bylo zamazané inkoustem, jinak všechn ostatní text se přečíst dal.

Den se ale chýlil ke konci a služka nechtěla nového obyvatele domu nechávat samotného na příliš dlouhou dobu. Rozhodla se, že si knihu vypůjčí a dočte ji později. Pořád se jí ale tenhle nápad o náhodném zápisníku bez názvu zdál nějaký podezřelý.

„Hej, odkud vlastně máš tenhle zápisník?“ Podala ho své kamarádce.

„Ah, tohle? Prostě se tu jednoho dne náhodně objevil v krabici pro darované knihy. Je to plné divných obrázků, a ještě divnějších popisků, ale myslela jsem si, že to by to možná dávalo smysl někomu zkušenějšímu, tak jsem to dala mezi ostatní encyklopedie. Nečekala jsem, že by tě něco takového zajímalo.“

Dívka se rozhodla na nic dalšího se neptat a šla domů. Zvíře leželo přede dveřmi, zřejmě čekalo na její návrat. Pozorovalo, co to drží, jak to otvírá a dívá se do toho.

„Aha, tak ty jíš dřevo? Mám tady polena na přitápění do krbu, pokud chceš.“ Zvedla se a brzy se vrátila. Tentokrát držela kus dřeva, který položila na zem. Stvoření se na něj ale podívalo bez zájmu a obrátilo se zpátky k židli, kterou zase začalo okusovat. „Ale no tak, v čem je problém? Je to, protože polena nemají tvar židle?“ V tu chvíli ji něco napadlo. Sice sama nikdy nic nevyřezávala, ale jako malá u toho často pozorovala svoji matku.

„Počkej, nejez tu židli, za chvíli ti dám jinou.“

Z malého kusu dřeva se tvarovala ještě menší židle. Nebyla perfektní, ale doufala, že postačí. Zvíře jí snědlo bez zaváhání. Opravdu byl problém ve tvaru potravy. Jaké je to vybíravé zvíře. Další pár dní bylo opravdu divných. Vařit byla jedna věc, vyřezávat židle bylo něco jiného. Služka si na to brzy zvykla, dokonce ji to i uklidňovalo. Pořád nedokázala uvěřit, co to s ní teď bydlí. Jen ať se nedostane do domu někoho jiného, kdo ví, jak by reagovali sousedi.

Podivný zápisník už v sobě neskrýval nic užitečného, tak ho dívka šla vrátit. Její kamarádka z knihovny jí ale nabídla něco, co nechtěla odmítnout.

„Dnes večer mám volno, tak co říkáš že bychom se prošly kolem jezera a povídaly si? Už dlouho jsme nedělaly něco spolu.“

Dívka nakrátko zaváhala, ale nakonec souhlasila. Přece nebude vadit, když stvoření nechá samo na jeden večer, že ano? A stejně, hlavní dveře jsou zamčené.

Dveře od zahrady ale nikdo nezamykal a zvíře hladovělo. Čas na lov. Brzy zahlédlo první kořist. Židle před kavárnou vypadaly chutně. To byla chyba. Zvířete si všimlo několik lidí a na ulici se strhl povyk. I když tvor utekl pryč, lidé si ho pamatovali.

Další den už všichni mluvili o nějakém divném stvoření, možná démonovi, požírajícím židle. Panovala panika. Co když mě navštíví a sní mi nábytek? Psaly o tom noviny a služka věděla přesně, co se stalo. Nejhorší věc? Všemuhla zabránit, ale neučinila tak. A teď celým městem koluje neobyčejná zpráva.

Uslyšela klepání na dveře. To nebylo dobré. Ať už tam stál kdokoli, pravděpodobně viděl zvíře utéct sem a snaží se ho najít, možná dokonce i zabít. Nezbyl čas na zdlouhavé přemýšlení, náš kamarád se odtud musel dostat. Klepání znělo agresivněji. Rychle, než bude příliš pozdě.

Vylezli na zahradu. „Utíkej odsud! Do lesa, kde tě nenajdou!“

Oba se na sebe smutně dívali. Byl čas se rozloučit. Světle růžové stvoření, které dívka už nikdy nespatri, utíkalo do lesa.

Nadechla se a otevřela dveře. Před ní stála našťvaná policie. Začali prohledávat dům. V něm ale ani stopa po něčem neobvyklém. Nikomu se to nechtělo věřit. Nic podezřelého. Možná se mýlili.

Prohlídky domů pokračovaly dalších několik dní, dokud se město neuklidnilo. Nikde nic nenašli, zdá se, že hrozba zmizela. Po nějaké době se na celou záležitost zapomnělo, ale naše hlavní hrdinka si vše pořád moc dobře pamatuje. Věci se vrátily do své původní podoby, a i když už to není potřebné, pořád si někdy vyřezává židle ze dřeva, co kdyby náhodou...

Vanesa Radeva, I.A

Knižní tipy aneb dobrého čtení nikdy dost

Jedna z nejzajímavějších knih vydaných minulý rok. Japonská autorka, z které je mimochodem velice nadšený i slavný Haruki Murakami, řeší otázky ženství, mateřství, umělého oplodnění, postavení žen v patriarchální společnosti, ideál krásy, ale i sociální rozdíly současného Japonska. Rozhodně stojí za vaši pozornost.

Svěží dánský román o hledání lásky století, velkých ztrátách, ale i druhých šancích. Lehce bizarní rodinná kronika, ale i vyváženě namixovaný koktejl smutku a radosti. Zvláštní postavičky, které se vám dostanou pod kůži a nebudete chtít přestat se s nimi radovat i trpět.

The Batman – Temnější a drsnější

Neo-Noir / Kriminální / Temný / Ponurý

Zbrusu nový, všemi očekávaný Batman je konečně tady. Režisér a spoluautor scénáře Matt Reeves se na rozdíl od Zacka Snydera (režiséra Affleckovských Batmanů) nebál trochu experimentovat. Hlavním sokem Bruce Wayne je tentokrát sadistický vrah Hádankář (Paul Dano). Jeho plánem je ukázat Gotham, že u moci je jen banda prachšprostých lhářů. Batmanovi (Robert Pattinson) vždy na místě činu zanechá šifru, která ho dovede k vrahově dalšímu cíli. Do cesty se maskovanému mstiteli postaví mafián Oz, též známý jako Tučnák (Colin Farrell). S vyšetřováním mu naopak pomáhá Alfred, sluha rodiny Wayneů (Andy Serkis), komisař Gordon (Jeffrey Wright) a půvabná zlodějka Catwoman (Zoë Kravitz).

Následující část obsahuje spoilery!

At' už se bavíme o temné estetice filmu či jeho struktuře děje, bezpochyby byl silně inspirován noirovými filmy. Kostra děje je v podstatě stejná jako ve filmu Sedm od Davida Finchera. Dva vyšetřovatelé, nováček a mazák, jsou na stopě zabijákovi, který se pomocí série cílených vražd snaží společnosti otevřít oči. Vrah na místě činu zanechává indicie, pomocí kterých manipuluje s vyšetřovateli a vede je tam, kam se mu zachce. I sám Hádankář se se svým vzhledem silně podobá Zodiacovi.

Když šlo o ztvárnění Batmana, zaujalo mě jeho neobvyklé vyobrazení. Dočkali jsme se mnohem více zranitelného, méně emočně stabilního a nejistého Bruce. Jeho fyzická je realistická, a dokonce o sobě pochybuje do takové míry, že si není jistý, jestli jeho působení pomáhá nebo škodí. Všechny tyto atributy posloužily jako

základ pro transformaci, kterou Batman podstoupil. Na samém konci filmu jsme byli díky

záběru, ve kterém Batman se světlicí v ruce vede gothamský lid do bezpečí, přesvědčení o tom, že dokáže být schopným vůdcem.

Dle mého názoru se tento film nemusel zaměřovat tak moc na Catwoman a rozvoj jejího charakteru. Mohli jsme místo toho dostat více Batmana, jehož osobnost je daleko komplexnější a zajímavější. Nebo jsme mohli dostat scénu, kde nám mohl být poskytnut detailnější obrázek Hádankářova původu. Na

druhou stranu nám její příběh pomohl porozumět Batmanově názoru na pomstu.

Opravdu mi vadilo, že Hádankářův charakter nebyl dostatečně rozvinutý. Podle všeho se objeví i v pokračování tohoto filmu, takže příště bude snad jeho charakter prohlouben. Záporák je zrovna jedním ze slabších aspektů letošního Batmana. Maskovaný Paul Dano sice působí líp než Jim Carrey v uplém oblečku, ale i přes to jsme nedostali nikoho, kdo by se blížil komplexnosti a genialitě Jokera z Nolanova Temného Rytíře nebo Johna Doea z Fincherovy legendární Sedmičky.

Hádankářův problém je v tom, že nepředstavuje žádnou reálnou hrozbu a zároveň jeho spor s hlavním hrdinou není osobní. Ti nejlepší z Batmanových rivalů vždycky měli mistrovský plán, který obvykle zahrnoval odhalení Batmanovy identity, zničení Gotham, nebo zabít obrovského množství lidí. Sice se mu podařilo Gotham zaplavit, čímž ho ochromil, ale určitě nebylo v sázce tolik, jako když Joker málem vyhodil do povětří dvě lodě plné lidí. Musím pochválit jeho pokus o zabití Alfreda. Sáhnout po Batmanových blízkých byl správný krok. I tak je

to bohužel málo v porovnání s vraždou Batmanovy lásky, Rachel, a zničení života Harveyho Denta.

Další problém byl v povahách protagonisty a antagonisty. Batman ani Hádankář nejsou totiž těmi nejvíce dominantními postavami. Když později došlo k jejich střetu ve věznici Arkham, jejich konverzace nepůsobila jako boj na život a na smrt. Byla to taková přetahovaná. Obě strany se bály radikálně zakročit a odcházeli s tím, že nikdo vlastně nevyhrál ani neprohrál.

Bylo znát, že tato scéna se snažila přiblížit výslechové scéně z Temného Rytíře. Rozdíl byl v tom, že v této scéně nebylo zdaleka takové napětí jako v té s Jokerem. Joker si tehdy byl velice dobře vědom své moci, kterou náležitě využil, přičemž Hádankář ve své pozici neměl prakticky žádnou moc. Myslel si, že přiměje Bruce změnit názor, což by vyústilo ve zformování jejich společné aliance. Mohli jsme místo toho dostat souboj důvtipů, ve kterém by nám Hádankář mohl ukázat, jak chytrý dokáže být. Možná se podobné scény dočkáme v příštím filmu, kdy už bude zralejší.

Jedna věc, kterou dělá The Batman brilantně, je využití klubu. V Temném Rytíři se objevil klub pouze v jedné scéně. Když jsem seděl v kině a Batman vešel do klubu, připadal jsem si opravdu jako v Gotham. Iceberg Lounge působil velmi živě a scény v něm byly vzrušující. Sešlo se tady velmi dobré osvětlení se skvělým hudebním doprovodem a sound designem. Scény z klubu nám taky naznačily protagonistův vývoj pokaždé, když procházel dveřmi.

Ten pravý důvod, proč letošní Batman i Joker z roku 2019 působili svěže, byl ten, že se nesnažili dosadit DC postavy do vzorce od Marvelu, ale snažili se přijít se svým vlastním stylem a identitou. Marvel filmy nejsou vůbec špatné, ale spadají do kategorie filmů, které neurazí ani nenadchnou. Joker i The Batman posunuli hranice toho, co komiksový film dokáže.

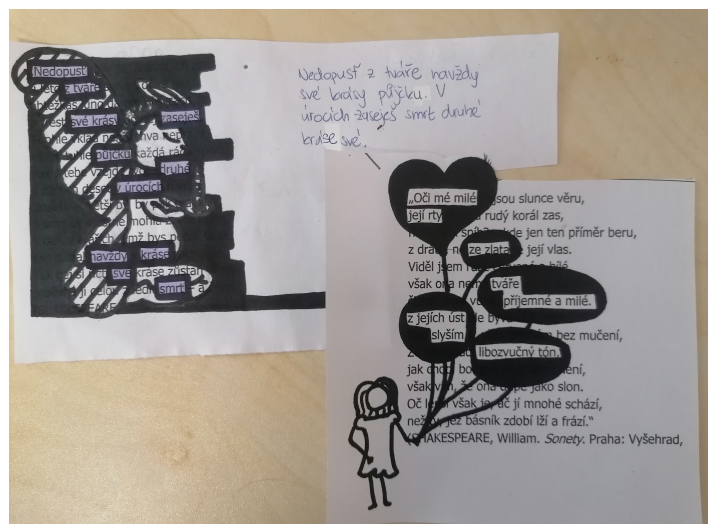
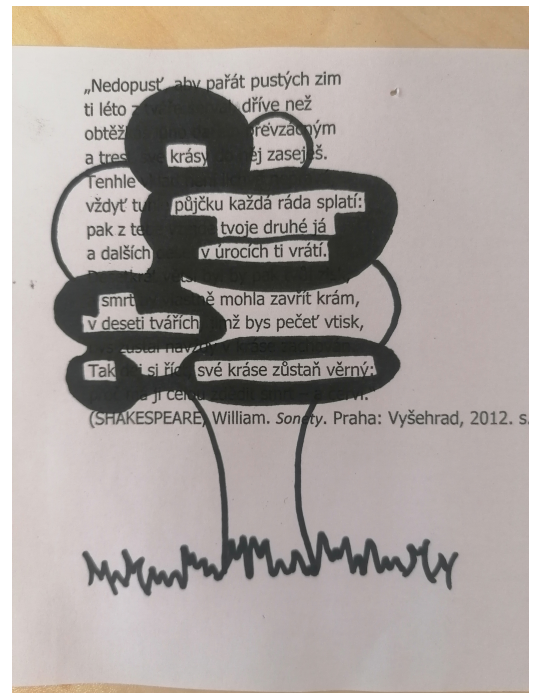
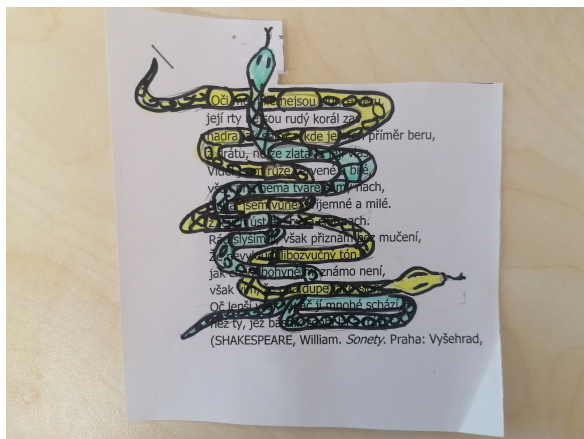
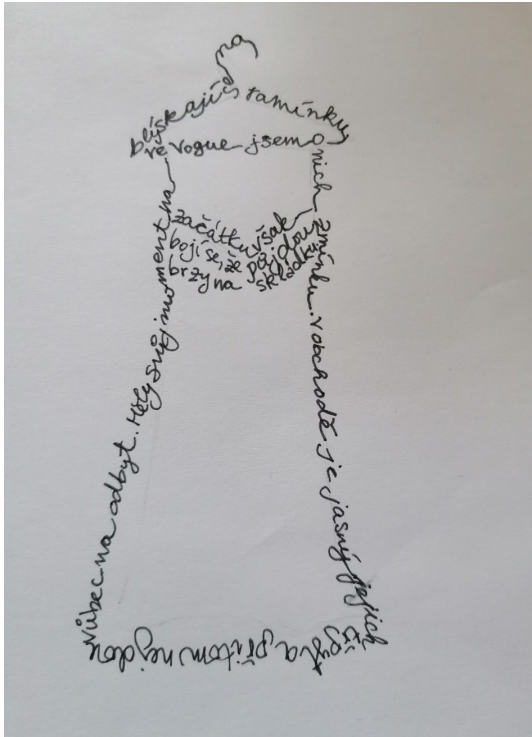
Letošní film o maskovaném mstiteli vdechnul DC universu nový život. Byl svěží, chytrý, ale určitě ne bezchybný. Není to ale nic, co by se nedalo do příští snímku napravit.

Hodnocení: 8,6

Lukáš Vítek

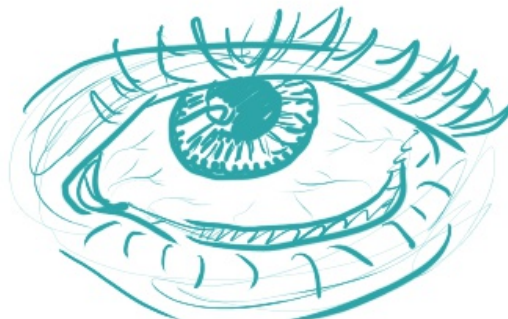

Kaligram je báseň, jejíž písmena nebo celá slova a verše jsou uspořádána do obrazce, který vyjadřuje téma básně samotné. Nejznámějším autorem je G. Apollinaire, ale takto tvůrčí byly i některé studentky 3. ročníku.

Z očí do očí

Školní psycholog Martin Hoffmann

Proslýchá se, že máte hodně zájmů, mohl byste říci jaké?

Začal bych tedy hrou na brazilský buben djembe, takže mám učitele na africký buben a učitele na buben brazilský, který je přímo Brazilec. To mě baví hlavně proto, že mě zajímá ta kultura a zároveň mě baví rytmus a energie tance.

Dále je mou velkou vášní horko a chlad, takže mám doma saunu, kterou používám skoro každý den. Den začínám otužováním v ledové vodě, to je ten takzvaný Wim Hofův systém otužování.

Každé ráno také cvičím jógu, kterou zároveň s otužováním považuji za důležitou součást mého života, pravidelně medituji a také se celkově zajímám o rozšířené stavy vědomí.

Dříve jsem také dělal různé typy výrazového tance, moderního tance, hrál jsem divadlo, stepoval jsem. Rád zkouším nové věci, třeba na snowboardu jsem se naučil až po třicetínách. Takže rád objevuji a zkouším nové věci. Také bych chtěl umět surfovat.

Teď jsem si ještě koupil elektronické bicí, avšak na důkladnější

cvičení zatím nebyl nějak čas a každý nástroj potřebuje vcelku hodně času, takže bych toto ještě rád zintenzivnil.

Ještě je mým koníčkem, že se každý den na duolingu trochu učím brazilskou

portugalštinu. Miluji Brazílii a celkově Jižní Ameriku, každý rok tam jezdím.

Jaký je váš oblíbený film, oblíbená kniha?

Oblíbených filmů mám určité vícero, ale mezi mé nejoblíbenější patří Pevné pouto, což je naprosto geniální film o příběhu traumatu, o uzdravení z toho traumatu, ale také má takovou trochu imaginativní rovinu, co se děje s duší po smrti a vyřešení vraždy.

Snažím se číst hodně a jeden z mých oblíbených autorů je Irvin Yalom, což je americký psychoterapeut, od nějž doporučuji například „Máma a smysl života.“

Jaký problém řešíte s žáky nebo učiteli nejčastěji.

Nejčastějším tématem, které řeším, je vztah k sobě samému, což je téma, které řeší asi úplně každý a je spojeno s tím věkem a zákonitě cesty k sobě. Dnes je také hodně častý nárůst různých úzkostných poruch, což souvisí se ztrátou pocitu jistoty, bezpečí, ztrátou smyslu a toho co se děje.

A jaké jsou časté problémy spojené se složitou situací na Ukrajině?

Tak hlavně se to manifestuje právě těmi pocity úzkosti, strachu, ohrožení, vnitřní prázdnoty, apatie. Někteří lidé potřebují nějakou akci, kterou by se mohli vyrovnat s tou bezmocí, někdo se stane dobrovolníkem, posílají nějakou pomoc atd.

Co byste doporučil někomu, kdo zažívá špatnou “self-image”?

Já mám pro to takový obraz, kdy si představím, že mám kytku, která představuje své sebe přijetí. A ta kytka, aby neumřela, tak potřebuje vyživovat, vodu slunce, a stejně tak to naše sebepřijetí potřebuje vyživovat, říct si každý den něco sebepodporujícího, něco pozitivního a když nemůžu říci “mám se rád”, tak alespoň “chtěl bych se mít rád”. Brát to jako cestu k sobě a najít nějaký střed mezi přehnanou sebechválou a sebepodceňováním. Udělat si z toho rutinu a každý večer “zalít” tu svou květinu.

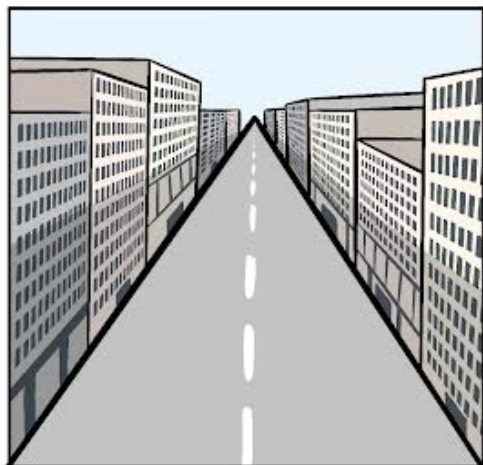
Chtěl byste něco vzkázat našim čtenářům?

Všem bych chtěl vzkázat, že je důležité dělat to, co člověka baví a dává mu nějaký smysl, aby se měl každý den ráno na co těšit a udělal něco, co ho těší a naplňuje, abychom nežili jen ve světě povinností.

Vincenc Konečný, 1.X

Tajemství run

Začalo to v jednom malém městě zprávou o jednom 17 letém dítěti, u kterého se objevila nová látka v těle, která způsobila superschopnost. Od té doby se občas u 17 letých dětí nějaká projevila. Vláda to chtěla utajit a tak všechny tyto děti hledá a odváží na ostrov, kde jsou trénováni a vychováni odstřižnutí od reálného světa.

Tajemství run

Lucas se vzbudil a odhrnul peřinu. Dnešek by byl pro hodně dětí na jeho místě speciální, ale Lucas takový nebyl. Přátele spíš neměl než měl a s rodiči narozeniny neslavil, tedy s matkou. Poté co jeho otec zemřel, matka začala pít alkohol a on byl jen problém, který za rok zmizí. Když odcházel do školy kouknul ještě do ložnice, jako každé pondělí jeho matka spala po tom co celou noc byla venku.

Škola mu jako vždy ubíhala pomalu, bavila ho a byl to dobrý student, ale to byl asi ten problém, osnovy byly udělány na rychlost ostatních studentů a né jemu.

Když došel domů, Annie už byla pryč, tak hodil tašku na postel, zapojil si sluchátka a pustil si hudbu. Hodiny tikaly a den ubíhal. "Crrr" zazvonil zvonek. Lucas šel otevřít dveře. "A- ehm, Ahoj je tu Annie?" Řekl muž ze dveří, vždy když se jeho matka vrátí, další den přijdou nápadníci, se kterými minulý večer spala. "Ne." Odřekl Lucas a zabouchl dveře. Vrátil se zpátky do svého pokoje

poslouchat hudbu, po chvíli si šel dělat večeři, a pak se zase vrátil do pokoje. Čas mu ubíhal rychle, i když mu bylo trochù líto, že svoje narozeniny tráví sám zavřený ve svém pokoji, už si na to za ty roky zvykl. Brzy přišla noc a Lukas šel spát.

Tajemství run

Po několika hodinách se náhle probudil, kvůli hlasitému bušení, které znělo od vchodových dveří. Rozespale se zvednul z postele a pomalu došel ke dveřím zjistit kdo ho budí uprostřed noci. Za dveřmi stálo nespočet ozbrojených mužů, "um dobrý den?" řekl Lucas. "Lucas Wilson?"

Zeptal se hlubokým hlasem jeden z mužů. "Jo to budu já" řekl ostýchavě, "Co potřebujete?" zeptal se nejistě Lucas. "Půjďte s námi." řekl ten muž a další dva chytili Lucase za ruce a začali ho odvádět. "Počkejte- Co? Ne já um já to musím říct mámě ona se o mě bude bát. A kdo vůbec jste? Máte právo" "Ticho!" zastavil Lucasovo koktání první muž. "Zavažte mu oči a pusy, už ho nechci slyšet!" Zavázali mu pusy, dali mu šátek přes oči a naložili ho do auta. Když vystoupil slyšel zvuk vrtulníku, ke kterému ho vedli. Vzlétli.